

Festivalul de poezie Gellu Naum
Matei Raluca-Maria
Clasa a XI-a D
Colegiul National "Mihai Eminescu"

Cireșa de sub tort

////Vecinul meu e s u s p e c t ,
el are scrum în cap:
îl privesc de pe balcon
cum îi place să râdă cu dinții de fum
pe care îi suflă în fiecare seară
atunci când miroase ziarul cu tălpile
și când scrie cu limba
ca un cameleon deghizat în condei.

////Vecinul meu nu plânge,
el își zdrește tâmpilele de podea
(ciocanul minții, unealta lui preferată)
și urăsc să aud cum
scârțâie pereții din dormitor
atunci când îi sforaie capul tăiat
clandestin.

////Vecinul meu înoată în coniac,
îi place cafeaua Lavazza
cu zahăr brun și spumă de lapte
fără lactoză
adesea îl cred nebun privindu-l
cum mănâncă sushi în oglinda
din vestibulul plin de pantofi.

////Vecinul meu are 3 numere norocoase,
îl privesc prin vizor cum face dragoste
cu integramele eșuate
de sub scrumiera matrimonială
(zestrea nevestei uitată demult).

////Vecinul meu surâde sfios
coarnelor de cerb atârinate
ca niște icoane pe faianța din baie
cărora le spune:
n-avem dracu o băcănie ca lumea
în cartierul ăsta,
avem 4 case de pariuri
una lângă alta
(păcat că numerele lui norocoase

nu sunt decât niște inscripții
înfipite în frunțile păianjenilor de apă).

444

Locuința al cărui tavan se prăbușește
mi-a fost dintotdeauna cea mai buna prietenă.
apa are gust de mucegai,
calendarul creștin-ortodox binecuvantează pereții,
soba va fi dogorât până la următorul
cutremur,
cămașa va îmbrățișa
sticla de foc a ferestrei.
podeaua scârțâie,
televizorul suspină
de parcă îl folosesc dracii la cărat piper,
patul în care imi întind picioarele
e gol,
podeaua scârțâie,
televizorul suspină,
ceasul e articulat cu două minute
în urmă.
cărțile de pe raft miros a tei,
boabe de cafea zac ascunse
sub parchet,
canalizarea e înfundată de lacrimi,
generațiile se culcă pe muchie de cuțit.

câteodată mă întreb
de ce nu ai făcut cozonaci și gogoși
din cele 800 de puncte rămase în cont
dar nimic din ceea ce
sufletul tău dogorește
nu reprezintă un aluat care să crească
suficient.

///anunță-mă

când substanța din solniță va fi roz,

///anunță-mă

și întoarce-mă pe cealaltă parte
cât să nu-mi mai văd moartea
cu ochii deschiși.

Nuntă in Cer

Momente de telepatie dubioasă,
în care amândoi ne privim
bilețelele cu ochiul lui Horus
imprimare la capătul paharului de vin,
sau mai pe scurt,
acolo unde se deschide poarta vibrațională
către un univers paralel
ancorat cu dinți de metal
în amintirea noastră de nedescifrat.

simt în somn
cum pisica egipteană mă privește,
deși amândouă avem pleoapele închise
într-un carnaval celular
aflat undeva la marginea căii ferate
peste care am zburat azi sângerând
cu toate viețile
în buzunarul jachetei de piele.

momentele noastre de telepatie dubioasă
se rezumă la faptul că noi doi ne știm
încă de dinainte să ne fi văzut prima oară
în amintirea mea,
pe care pisica egipteană mi-o torcea în ureche
seară de seară,
timp de 16 zile,
ca atunci când mă trezeam,
găsind paharul de vin cu susul în jos
și bilețelul cu ochiul lui Horus sub masă,
să imi imprim în frunte
că viața și moartea
nu sunt decât un discontinuu
déjà-vu molecular.

Agonia va fi lungă

Noaptea,
obișnuiam să înăbușim lumina palidă
a lămpii de veghe
doar pentru a ne înghiți reciproc
basorelieful tâmpelor putrede
de gânduri.

obișnuiam să ne hrănim sufletele
cu oasele lui Uroborus
încrucișate în amuleta revoluției cardiace.
păianjenul din spatele
mobilerului încă prăfuit de amintiri
ne privea cu treisprezece dinți,
ne blestema de treisprezece vieți,
ne izgonea din purgatoriu ca pe niște
cadavre prețioase demne de reciclat
în porți stelare varsătorene.

noaptea,
încheieturile tâmpelor mele,
-odată descântate de mama-
se dizolvau în spiritul hibridat al unui
amor străin,
se topeau pe buzele
unui catharsis promis printre dinți de oțel,
se zvârcoleau avangardist
cu treisprezece cai putere
și treisprezece picături de rouă
plânse din fântâna lui Isfet.

urlai.
îmi întorceam fața către tine
fără să mă recunoști,
fără să mă vezi,
urlai fără să te auzi,

urlai și îți înghițeau coada,
ca atunci când mă numeau
une fleur du sang
să râd pe tavanul alb al lumii de aici.

cafeaua de mâine dimineață
îți va urla și ea
că sunt Maat,
sunt Maat venită prin voi,
sunt Maat născută din tine,
și totuși
nu mă vei recunoaște vreodată
căci tu îți vei fi înghițit coada
până când îmi voi zidi
tâmpilele
dincolo de stelele moarte
în mâine.

Metamorfoze

Te cuprind cu degetele tâmpelor mele
străpungându-ți
oasele minții încarnate în rămășițe de vid.
Azi mă sufocă ceea ce

nu sunt,

nu miros,

nu exist,

mă sufocă esența
din mugurii globulelor tale albe
ancorate pe crengile
atomilor mei

ale căror pupile s-au dilatat
odată cu nașterea focului.
Trăiesc cu impresia ca trăiesc,
mestec la micul dejun
cărbune
aprins de umbra ființei care tu nu ai fost.
///Tu ești.

Haosul se dizolvă pe genele mele,
plămânii îmi clipesc cu fiecare respirație,
deși nu văd nimic
și nici nu au văzut vreodată.
Te cuprind cu degetele tâmpelor mele
deși mi te scurgi cu viteza luminii
solide
printre gânduri și așa-zise sinapse
mocnind constelații din galaxii depărtate
în care eu sunt.
și totuși:

nu sunt,

nu miros,

nu exist,

decât atunci când Luna
se scutură când te privește
sărutându-mi hipocentrul existențial
al zâmbetului.